

Gränslös kärlek

Man såg det lätta duggregnet knastra mot fönstret på andra våningen. Blicken for över naturen som utanför sakta börjat ändra färg. Nyanser av rött, gult och orange färgade träden på ett himmelskt sätt. Vinden tog tag i grenarna från träden och man hörde bruset från när de slogs mot varandra. Årstiden hade slagit om och hösten var här. De lätta dropparna från regnet gled ner från övre sidan av fönstret och bilden blev suddig. Jag var tillbaks. Jag satt i min säng med relativt mycket energi från en natt utan sömn. Precis som de senaste nätterna. Rummet var prytt med blommor i alla färger. Om man bara för en stund kisade lätt kunde man tro att man befann sig på en annan plats. Jag gillade den idén.

Jag vände mig om för att ta glaset med vatten jag visste stod på min högersida. Till min förvåning låg där en tidning och två kort. Jag tog tidningen, bläddrade ett blad och stoppade vid andra sidan. Jag var fast. Min uppmärksamhet hade stannat vid en artikel om en man och en flicka som varit med i en olycka. Det var en bild på båda två där flickan var omfamnad av mannens armar i vad som såg ut att vara en bamsekram fylld av kärlek. Jag skådade bilden en extra gång. Flickan hade långt rött hår som såg solblekt ut och lent som siden. De såg så glada ut på bilden. Olyckligtvis var detta inte fallet längre. Jag fortsatte läsa artikeln om hur mannen offrat sitt liv för att rädda flickans i vad som beskrivs som en olycka, som inträffat för tre dagar sedan. En pappa som gjorde allt för att hålla sin kära dotter vid liv.

Det krävdes inte att läsa mycket för att tårarna skulle välla upp bakom ögonlocket. Jag kände en sorg inom mig. Om han bara visste att hon skulle gjort exakt likadant för honom och hur mycket hon älskade honom. Det skulle han dock aldrig få veta tänkte jag. Han betydde säkert allt för henne och hon fick inte chansen att bevisa det. Han rycktes ifrån henne alldeles för tidigt i livet. Tragiskt. En kvinna i helvita kläder kom förbi med ytterligare en blomma och ett kort. Hon frågade ifall jag ville ha något men jag tackade artigt nej. Jag såg hur hennes blick gled ner från mina ögon till tidningen i mina händer. Även hon fick en sorgsen blick i ansiktet. Det var en fin man sa hon. Jag kände honom mycket väl fortsatte kvinnan. Någonting sa mig att hon kunde se genom mitt påklistrate leende och se hur djupt påverkad jag var. Han älskade sin familj otroligt mycket fortsatte hon. Han hade inte tvekat att göra allt om igen ifall det behövdes.

Kvinnans blick blev sedan lika ihålig som min. Helt tom. Det var som hon inte kunde ta in vad som inträffat. Men vem kunde? Medan mannen mist livet hade flickan kommit undan med några skråmor och ett brutet ben, läste jag vidare. Dottern klarade sig utan större problem men jag visste att detta inte var sant. Jag visste att hon hade större problem än vad de uppgav. De hade missat det viktigaste av allt, de hade missat att hon hade ett krossat hjärta. För vem skulle inte haft det? Den här flickan kommer behöva växa upp i det faktum att hennes kära far hade offrat sitt liv för att hjälpa henne. Hon kommer behöva växa upp utan en pappa som kan älska henne lika mycket som hon älskade honom. Mina ögon fylldes med tårar när jag tänkte på det. Jag förstod inte. Jag förstod inte hur livet kunde vara så orättvist. Och där kom det. Tårarna vällde fram okontrollerat. Jag kunde inte läsa mer utan stängde tidningen. Det var ingen vanlig man de skrev om i artikeln. Mannen beskrevs på ett utomordentligt fint sätt som den hjälte han var. Han var en hjälte i allas ögon. I mina med. Jag satte bak mitt röda långa hår i en knut och torkade bort tårarna som rann nerför min kind. Jag sträckte mig sedan sakta efter kryckorna bredvid sängen och tänkte på hur stolt jag var över att kunna kalla honom för pappa.

- Kardemumma